

Det våbenløse verdensrige – eller himmeriges rige

af Martinus

For mange mennesker har begrebet "Himmeriges rige" ikke nogen særlig interesse. De mener nærmest, at det dækker over noget ganske naivt, – noget der i virkeligheden kun er religiøs overtro og således slet ikke har rod i virkeligheden. Denne uvidenhed er ikke uden risiko. Thi et menneske, der ikke regner med Himmerigesrige, er det samme som et menneske, der slet ikke forstår den tilværelse, det lever i. Men at leve i en tilværelse, man ikke forstår, er ikke i kontakt med livets mening og kan aldrig i noget som helst tilfælde betyde lykke, idet mennesket i en sådan situation ikke kan undgå at leve i en permanent sabotage af sit eget liv, sin egen skæbne.

Og vi bliver da også indtil mangfoldighed vidne til saboterende skæbner. Ja, har hele menneskeheden ikke hidtil i stor udstrækning saboteret sin skæbne? – Er ikke den ene såkaldte verdenskultur efter den anden gået under i blod og rædsel? Og hvordan forbereder menneskeheden sin fremtidige skæbne? – Er det ikke dygtiggørelsen i at sabotere livet, der er menneskeheden største forberedelse? – Hvad med de såkaldte atom- og brintbomber? – Har det ikke krævet et kolossalt arbejde at nå frem til disse? – Og har det ikke kostet umådelige summer af penge? Og har pengenes tilvejebringelse ikke kostet millioner af menneskers arbejdskraft og førlighed? – Har de ikke kostet en permanent vedligeholdelse af princippet "I dit ansigtssved skal du æde dit brød"? – Og hvem er så trygge ved den fremtid, der kan udløse brintbomberne, rædslerne rædsel eller helvede allerede i morgen? Og hvem er sikre på at overleve dette helvede? – Og hvordan kan et liv baseret på helvede eller et dødbringende angreb eller forsvar være anderledes end dyrets? – Er giftslangernes forsvar ikke et forsvar eller et angreb i kraft af den dødbringende evne den har til at overføre sin livsfarlige gift i dens fjenders organisme? – Er løvens og tigerens, ja, alle rovdyrenes liv ikke baseret på ødelæggelsen af andre væseners liv? – Hvad forskel er der på menneskenes livssaboterende forsvar og angreb og så dyrenes livssaboterende forsvar og

angreb? – Der er den forskel, at menneskenes livssaboterende evne i forhold til dyrenes er som et jordskælv i forhold til en sommerbrise. – Der er også den forskel på dyrenes og menneskenes indstilling til den livssaboterende tilværelse, at medens den for dyrene er selvfølgelig og umuligt kan være anderledes, så er den for menneskene knap så selvfølgelig. En masse mennesker vil overhovedet slet ikke leve på denne livsbasis; ligesom den heller ikke er i kontakt med, hvad menneskeheden største vise eller religionsstiftere har lært dem. I kirker og gennem skoleundervisning lærer menneskeheden sine børn, at de ikke må slå ihjel, at de ikke må dræbe, at de skal elske deres næste o. s. v. Og den har skabt love, der henretter og straffer menneskene, hvis de myrder andre mennesker eller på anden måde behandler dem uretfærdigt. Men samtidigt tvinger den millioner og atter millioner af dens unge mænd til at uddannes i at myrde og dræbe, dels i håndgemæng med fjenden og dels i betjening af de gigantiske mordmaskiner og A- og B-bomber, som kan udslette millionbyer og deres befolkninger og kulturværdier i løbet af sekunder. Større sabotage af livet kan vel ikke tænkes? En større mangfoldiggørelse af overtrædelsen af livets største bud: "Du skal ikke dræbe", kan ikke eksistere. Denne livszone er således mange gange værre end dyrenes. Det er ikke en livsbetingelse for menneskene at ►

dræbe for at leve. De lever blot i denne livszone, fordi de netop tror, at man må forsvare sig med mord og drab. **Men verden er nået frem til et stadium i dens udvikling, at den er i stand til at give husly og føde til en menneskehed, der er mange gange større end den nuværende.** Den har så glimrende muligheder, at livet her på dens overflade når som helst kan blive til et paradys for menneskene, lige så snart de kan vågne op af den dødbringende overtro de lever i med hensyn til livsbeskyttelse. Vi ser her, at den nuværende døende verdenskultur udgør den situation, som er udtrykt i lignelsen om den fortabte søn, der hvor han er så fornedret, at han æder sammen med svinene. At æde sammen med svinene vil sige det samme som at leve under akkurat den samme livsform som dyret, – denne at forsvare sig med våben, – denne at æde andre væseners organismer. Det er at leve på samme måde som dyrene. Men vi ved også, at her vendte den fortabte søn om og gik tilbage til sit fædrene hjem, hvor han med stor glæde blev modtaget af sin fader. Som en modsætning til denne dyriske tilværelse, som menneskene lever i – og kalder kultur – , eksisterer "Himmeriges rige". **Dette rige er virkelig ikke noget fantasirige eller fremtræder som nogen utopi.** Det er et rige, hvis lys stråler forude, men som endnu kun skimtes i sit første svage morgenskær. Vi kan iagttage dette rige med vore egne vågne dagsbevidste sanser. Vi behøver ikke blot at holde os til Bibelens ord om Himmeriges rige. Det er en langt større kendsgerning i det

daglige liv end det er udtrykt i nævnte hellige bog. Hvor og hvad er Himmeriges rige? – Der er sagt, at "Himmeriges rige er inden i eder". Det er altså foreløbig en mental tilstand. Denne mentale tilstand kan således ikke være den, der får menneskene til at gøre det såkaldte onde, – får dem til at dræbe og myrde, tværtimod. Det er den tilstand, der får dem til at få skruler, når de netop har gjort noget ondt imod mennesker eller dyr. **I alle mennesker er der en evne, der bestemmer hvad vi kan nænne, og hvad vi ikke kan nænne. Det er den humane evne. At den er under udvikling i alle mennesker bliver til kendsgerning derved, at den ikke fremtræder med lige stor kapacitet hos alle mennesker.** Hos nogle mennesker er den ikke ret langt fremme. De kan nænne at gøre meget ondt imod deres næste. Og hos nogle er den meget stærkt fremme, og de kan ikke nænne at gøre andre væsener fortræd. Sådanne væsener kan f. eks. ikke nænne at dræbe dyr. De kan ikke nænne at være fiskere eller jægere. De er således ikke totalt blottet for medindlevelse i den skæbne, den lidelse, som fiskere, jægere og slagtere påfører dyrene. Det modsatte må man sige om vivisektorerne. Det rører således ikke disse mennesker det mindste, at de påfører dyrene deres skækkelige livssabotage. Her forekomme den mentalitet, vi kalder "Himmeriges rige" ikke. Mange mennesker dyrker endog fiskeri og jagt som hobby. Det kan ikke nægtes, at disse mennesker her kompromitterer sig selv som ganske primitive, selvom de også er i besid-

delse af adelige eller kongelige titler. Det er navnlig i disse kredse man finder lystfiskeriet og lystjagten. Og jo flere dræbte dyr sådanne personer fotograferes sammen med i de moderne store dagblade, desto større understregning af deres livssaboterende primitivitet blotter de for humant udviklede mennesker. Det er ikke nogen livsbetningelse for menneskene at dræbe dyr for at leve. Hverken deres kød eller skind er værdig føde og klæder for udviklede mennesker. De afslører bare eskimoens eller polarmenneskets primitivitet uden at det udgør den samme nødvendighed, som det foreløbig må anses at være for netop det primitive polarmenneske, der skal leve i is og sne, – rent bortset fra den forfængelighed, der ligger i at klæde sig i dyrepelse og således kunne bære sin velstand til skue for andre mennesker. **Men det kan ikke bebrejdes menneskene, for de bestemmer ikke selv, hvor de står i udviklingen. Det forhindrer blot ikke i at iagttage menneskenes mentale vækst fra den ene tilstand til den anden. Men den viden, man her kommer i besiddelse af, giver jo ikke nogen ret til at bebrejde andre mennesker deres fortsatte tilbøjelighed til jagt, fiskeri eller pelsklæder og kødspisning. Det må finde sted, indtil de pågældende mennesker ved denne deres ufølsomhed overfor dyrene eller de levende væsener har gennemgået så mange tilbagevirkende skæbnefølger i form af lidelse, at de ikke mere kan nænne at gøre noget levende væsen fortræd.** Dertil vil alle komme. Og det er denne vækst i mentaliteten af

evnen til ikke at kunne nænne at dræbe, nænne at gøre hverken dyr eller mennesker fortræd, der er "Himmeriges rige". **Det er altså ikke et rige, der kan skabes ved nogen som helst politik eller noget diktatur. Det er et rige, der vokser i menneskene i form af deres humane evne.** Denne evne vil føre alle mennesker så vidt, at de hellere selv vil lide, end at de vil have at andre skal lide. Den vil få menneskene til at føle glæde ved at være til glæde og velsignelse for alle andre levende væsener. Efterhånden som denne mentale evne vokser, vil den altså fjerne al krig, fjendskab, ond kritik, al ukærlighed og ufølsomhed såvel mod dyr som mod mennesker. Dette rige er altså noget, der vokser inde i alle mennesker. Her er det endnu hos nogle kun et lille frø, som et sennepskorn, men hos andre er det allerede ved at blive til et stort træ, i hvilket himmelens fugle kan komme og bygge reder. Det gør hvert eneste menneske til en guddommelig kærlighedscelle. Af disse kærlighedsceller eller enheder bygges således hele menneskeheden op til at blive et verdensrige, i hvilket alle tjener alle. Ingen kan nænne, at andre skal have det dårligere end én selv. Himmeriges rige er således en organisk udvikling, der finder sted i den menneskelige mentalitet, og som kan iagttages fysisk og derigennem blive til kendsgerning. Alle de store forjættelser om fred på jorden, – om velbehag for menneskene, om menneskets skabelse i Guds billede o. s. v. er således nu synlig som fysisk kendsgerning. Dette, at man skal elske sin næste som sig selv er herved synliggjort som videnskab, sand kultur og skønhed og glæde. ■

“Men verden er nået frem til et stadium i dens udvikling, at den er i stand til at give husly og føde til en menneskehed, der er mange gange større end den nuværende.”

Martinus

